

Hardangerviddalla, suosirrikoiraan adoptoineen lapinsirripoikueen. Poikue löydettiin ja merkittiin yksilöllisin värirenkain 11.7., jolloin lapinsirrikoiras varoitteli sitä hermostuneesti. Poikasten iäksi arvioitiin 4 vrk. Seuraavina päivinä lapinsirri oli kadonnut, mutta suosirrikoiras varoitteli ja hoivaili poikasia, joista yksi löytyi paikalta lentokykyisenä 27.7. Lapinsirripoikueen löytöpaikan lähellä ruokaili tavallisesti 5–7 suosirriä ja lähin suosirrin munapesä löytyi 150 m päästä. Mahdollisesti suosirri reagoi lapinsirrin poikasten piipitykseen, joka on hyvin samankaltainen monilla kahlaajalajeilla. Eri sirrilajien poikaset muistuttavat myös väriykseltään suuresti toisiaan. Viearaan lajin poikasten adoptio on kahlaajilla todettu aikaisemmin vain kolmasti.

References

Glutz von Blotzheim, U. N., Bauer, K. M. & Bezzel,

- E. 1975: *Handbuch der Vögel Mitteleuropas*. Band 6. — Akademische Verlagsgesellschaft, Wiesbaden.
 Glutz von Blotzheim, U. N., Bauer, K. M. & Bezzel, E. 1977: *Handbuch der Vögel Mitteleuropas*. Band 7. — Akademische Verlagsgesellschaft, Wiesbaden.
 Hildén, O. 1977: Redshank adopting a chick of the Snipe (in Finnish with English summary). — *Ornis Fennica* 54:94.
 Håkansson, G. 1978: Incubating Redshank, *Tringa totanus*, warming young of Avocet, *Recurvirostra avosetta* (in Swedish with English summary). — *Vår Fågelvärld* 37:137–139.
 Grobe, D. W. 1977: Dunkelwasserläufer (*Tringa erythropus*) "adoptiert" junger Kampfläufer (*Philomachus pugnax*). — *Ornithol. Mitt.* 29:200.
 Soikkeli, M. 1967: Breeding cycle and population dynamics in the Dunlin (*Calidris alpina*). — *Ann. Zool. Fennici* 4:158–198.

Author's address: Dept. of Animal Ecology, Zool. Mus., N-5014 Bergen-Univ., Norway.

A forgotten paper throwing light on Starling deaths

Lars v. Haartman

The catastrophic decrease of the Starling *Sturnus vulgaris* in Finland has never been fully explained, though much has been written on it (e.g. Orell, M. & Ojanen, M. 1980, *Journ. f. Ornith.* 121:397–401 and v. Haartman, L. 1978, *Ornis Fennica* 55:82). All of us considered pesticides to be a possible cause of the catastrophe, though no clear evidence was available. This still, to the best of my knowledge, holds true of Finland. Evidence was, however found in our western neighbour, Sweden, but passed unnoticed because it was published before the decrease of our Starling population and occurred in a section of the journal easily overlooked. The author was Anders Enemar (1958, *Stardöden vid Krankesjön, Vår Fågelvärld* 17:337–339). In a letter to me he writes that he still vividly remembers "how dead Starlings arrived in large potato baskets". The site of this strange and tragic use of baskets was close to the well-known lake Krankesjön in Schonen, S. Sweden. Flocks of Starlings spend the night on the reeds of this eutrophic lake. Dying and weakened Starlings were found among the alders on the shores, and large flocks attempting to take to the wing on the adjacent fields sank down again immediately, apparently quite exhausted. The weather had

been bad, though it seemed unlikely that this could have affected the hardy species to such an extent.

A number of Starlings were sent to Statens Veterinärmedicinska Anstalt (State Institute of Veterinary Medicine). Chemical analysis showed the existence of DDT in some of the carcasses. In the areas around Krankesjön severe insect depredations had taken place, and pesticides, including DDT, parathion, and systox preparations, had been extensively used. At that time, no method existed for analysing systox in organic matter, and parathion and DDT disappear relatively quickly and are therefore often impossible to demonstrate. As the symptoms of the dead Starlings were uniform, the Institute considered it likely that poisoning was the ultimate cause of death in all cases. The bad weather could have triggered and synchronized the mass death.

Enemar closes with the remark that had not the death of the poisoned Starlings been synchronized by the weather conditions, it might have taken place slowly, without being concentrated in a small area, and thus escaped observation.

Author's address: Dept. Zoology, Univ. Helsinki, N. Järnvägsq. 13, Helsingfors, Finland.

Erik Kumari †

Prof. Kumari täytti muutama vuosi sitten 70, jolloin kirjoitin hänestä lyhyen, valitettavasti painovirheiden pilaa- man esittelyn. Viime talvena saapui meille sanoma hänen kuolemastaan. Suomalaisen viimeinen mahdollisuus tavata hänet lienee ollut Moskovan kansainvälisessä kongressissa kaksi vuotta sitten, jossa hän piti kongressin ensimmäisen esitelmän, aiheena Prof. Dement'iev ja Neuvostoliiton lintutieteen kehitys. Kumarilla epäilemättä oli oma "nichensä" maansa lintutieteen kehityksessä. Ei niin, että hän olisi ollut uusien mullistavien teorioiden tai ehdottomasti modernien menetelmien harastelija. Pikemmin hän oli, sanan parhaassa mielessä, traditionalisti, jolle oli selvinnyt se yksinkertainen totuus, että vanhat kysymysten asetellut eivät yleensä häviä sen vuoksi, että uusia syntyy. Mielestäni hän mo-

nessa suhteessa henkilöllisti tervettä järkeä. Esimerkiksi harmaalokkien perin vaikeassa rotukysymyksessä hän lienee lausunut viimeiset sanat huomauttaessaan, että sitä ei voida ratkaista yksinomaan kokoelmien perusteella, koska lokkien värit muuttuvat hyvin nopeasti kuoleman jälkeen. Eestiläisille lintutieteilijöille hän oli taitava puhemies, joka suurten yhteisten projektien luomisessa aina lienee ollut mukana.

Tunsimme Kumarin ennen kaikkea hänen osaanotostaan yhteisiin kokouksiin. Jo kolmekymmentäluvulla hän oli mukana. Hän oli erittäin kielitaitoinen, hallittiin eestinkielen lisäksi venäjää, saksaa ja englantia sujuvasti. Henkilönä hän oli vilkas ja hyväntuulinen. Tuntuu tyhjältä kun hän on poissa.

Lars von Haartman